

Engin Erkiner: Inanilir gibi degil ama gercektir. **19 Agustos 1977... Aksam saat 8 civarında, yaklaşık benim yakalandığım saatte Taksim'de Nebil ve Ali'nin bulunduğu ev basılır. Daha doğrusu Taksim civarında bir apartmanın beşinci katında bulunan evin kapısı ısrarlı biçimde çalınmaya başlanır. (Bu baskının öncesi sitedeki öteki yazılarda açıklandı, okumadıysanız, onlara bakıverin). Evdekiler hemen kuşkulanırlar, zira bu eve kapıyı çalarak kimse gelemezdi. Ben gelmişsem kapıyı aramızda kararlaştırdığımız gibi çalardım. Bunu benim dışımda bilen de yoktu. O halde kapıyı bu kadar ısrarla çalan polisten başkası olamaz... Ev beşinci katta ve yukarıdan kapı görülemiyor, ama ısrarla çalınan kapı durumu yeterince anlatıyordu. Nebil küçük balkondan kenardaki sarmaşıklara, yağmur borusunave artık orada ne varsa tutunarak evin arkasından aşağıya inmeye başlar, Ali de arkasından. Bu arada kimliklerini de masanın üzerinde unuturlar.**

Yer epeyce uzak gibi görünmektedir ama sonunda ayakları yere değer.

Polis bana ikisinin de soyadını söylediğinde şoke olmuşum. Bunları ben bile bilmiyorum, polis nereden biliyor? Evde bulunan kimliklerden...

İşin gerçeği, beşinci kattan kaçmaya çalışmak benim aklıma gelmezdi. Gelseydi bile becerebileceğimi sanmıyorum.

Buna benzer bir olayı 1979'da Selimiye Askeri Cezaevi'nde iken Eylem Birliği davasından yatan Tefik Safran ile ilgili olarak duyacaktım. Daha önce gazetede okumuş, ama inanmamıştım. Habere göre, Eylem Birliği militanlarının bulunduğu bir ev basılıyor, bir kişi evin dördüncü katından

atlayıp kaçıyor. Olacak şey değildi, ama gerçekten böyle olmuş. Adam dördüncü kattan doğrudan aşağıya atlıyor, beklenebileceği üzere bacağı da kırılmıyor, yere düşüyor, kalkıyor ve kaçıyor.

Daha sonra başka bir evde yakalanıyor. Dördüncü kattan atlamamanın faturası belindeki bir kıkırdak kayması olmuş... Hepsi bu kadar.